

תורה אור • פרשת מקץ • מאמר 13

ביאור על פסוק כי אתה נרי הנה בארוממך...

ביאור הפסוק "כי אתה נרי"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/13](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/13)

1 ביאור על פסוק כי אתה נרי הנה בארוממך לשון נוכח יש ב' פירושים. הא' מלמעלמ"ט הרוממות שלמעלה יומשך למטה יחיד חי העולמים מלך שהוא לבדו יחיד ומיוחד וחי העולמים נמשך להיות במלי ריבו רבבות עלמין.

ביאור על הפסוק "כי אתה נרי". כעת, במילים "ארוממך", שנאמרו בלשון נוכח, יש שני פירושים. הראשון הוא מלמעלה למטה: הרוממות שלמעלה נמשכת למטה — "יחיד, חי העולמים, מלך": הוא לבדו יחיד ומיוחד, וכיחי העולמים" הוא נמשך להיות במלכות, בריבוא רבבות עולמות.

2 ובכהאריז"ל כי שע"י צמצום ומקום חלל כו' כי א"א להיות עולמות וברואים כלל מבחי' א"ס בעצמו וכל המשכות עליונות נמשכו במלי כנודע כי י"ג ת"ד נמשכו למטה במלי לפי שרגליה יורדות כו'. ובכתבי האריז"ל נאמר שהדבר נעשה באמצעות צמצום והחלל הפנוי וכו' — שהרי אין אפשרות שיהיו עולמות ונבראים כלל מדרגת אין סוף עצמו. וכל ההמשכות העליונות נמשכו במלכות, כידוע ש"יג תיקוני דיקנא נמשכו למטה במלכות, משום ש"רגליה יורדות" וכו'.

3 ולכן נקי המלי בשם עטרה בספרי המקובלים כי המלכות היא בחי' כ"ע שנמשך במלי. וגם ארוממך לרומם המלי מלך יחיד חי העולמים כנודע
לכן נקראת מלכות בשם עטרה בספרי המקובלים, מפני שמלכות היא בחינת כתר עליון שנמשך לתוך מלכות. וכן "ארוממך" פירושו לרומם את מלכות — "מלך יחיד חי העולמים", כידוע:
כי מלי דאצי' נעשה עתיק לבריא' בחי' יחיד כדי להיות חי העולמי' וצריך לרומם המלי בבחי' יחיד עד מלי דא"ס ממטה למעלה.
כי מלכות דאצילות נעשית עתיק לבריא', בחינת יחיד, כדי להיות "חי העולמים". ויש לרומם את מלכות בבחינת יחיד, עד למלכות דאין סוף, מלמטה למעלה.

4 וב' בחי' אלו הן שבת וחנוכה. כי שבת העלאה ממטה למעלה וחנוכה המשכה מלמעלה למטה. ושתי הבחינות הללו הן שבת וחנוכה: השבת היא עלייה מלמטה למעלה, ואילו חנוכה הוא המשכה מלמעלה למטה. והעלאה זו היא ענין הבירורים מצמיח חציר לבהמה אלף טורין כו' שהם מבחי' אל שדי במילואו כו'. עלייה זו היא ענין הבירורים: "מצמיח חציר לבהמה"; "אלף טורין" וכו', שהם מבחינת שם אל שדי במילואו וכו'.

5 והיינו שנכלל בבהמה להיות אין כי ענין הבירורים הוא להיות מיש אין כי בהמשכה נעשה מאין יש שם בין ס"ג גס שהוא ישות והבירור הוא לאהפכא מיש לאין והיינו ע"י שם מ"ה בחי' בטול.

כלומר, הוא נכלל בבהמה ונעשה "אין". שכן ענינם של הבירורים הוא להפוך "יש" ל"אין": בהמשכה נעשה מן ה"אין" "יש" — שם בין ושם ס"ג, שהם גסים ומבטאים ישות; והבירור הוא להפוך את ה"יש" ל"אין", וזאת באמצעות שם מ"ה, בחינת הביטול.

6 ולמטה הנה בחי' זו היא בנפש הבהמית כד אתכפיא כו' שע"ז מגביה למעלה מאד כי נה"ב שרשה מעולם התהו

ולמטה, בחינה זו נמצאת בנפש הבהמית כאשר היא נכפפת וכו', ועל ידי כך היא מתעלה למעלה מאוד; שכן שורש הנפש הבהמית הוא בעולם התהו.

כמו כל המאכלים הגשמיים שירדו בשבה"כ מעולם התהו. ולכן אמרו חמרא וריחנא פקחין. ואמרו לא אכילנא בישרי דתורא כו' שהם משרש עליון.

כמו כל המאכלים הגשמיים, שירדו מעולם התהו בשבירת הכלים. לכן אמרו: "חמרא וריחנא פקחין" — יין וריח טוב מפקחים [את הדעת]. ואמרו: "לא אכילנא בישרא דתורא" וכו' — לא אכלתי בשר שור וכו'. שכן שורשם ממקור נעלה.

וכן נה"ב שבאדם שרשה משם כי היא נלקחה משמרי האופנים והחיות שבמרכבה פני אר"י ממנו נמשך חיות כל החיות.

וכן שורש הנפש הבהמית שבאדם הוא משם, שכן היא נלקחה משמרי האופנים והחיות שבמרכבה; מפני האריה נמשך כוח החיות של כל חיות הבר.

ומפני שור חיות הבהמות. ומפני נשר חיות העופות כו'. וכולם שרשם מעולם התהו שירדו בבריאה בשבה"כ.

ומפני השור נמשך כוח החיות של הבהמות, ומפני הנשר — כוח החיות של העופות וכו'. ושורש כולם הוא בעולם התהו, שממנו ירדו לעולם הבריאה בשבירת הכלים.

7 והנה ענין עולם התהו הוא שלא היה התכללות מחמת רבוי אור ומיעוט כלים שהי' תגבורת האור והנה, ענינו של עולם התהו הוא שלא הייתה בו התכללות, בגלל ריבוי האור ומיעוט הכלים, כך שהאור גבר בעוצמה;

כמו בלע בן בעור ושם עירו דנהבה דין הבה דין גמור בלי התכללות לפי שהוא דין חזק.

כמו ב"בלע בן בעור ושם עירו דנהבה": "דין הבה" — דין מוחלט, ללא התכללות, משום שהוא דין חזק.

8 וכן יובב חסד כו' ולכן אי"א להיות התכללות כו'. משא"כ שם מ"ה בחי' בטול עולם התיקון רבוי כלים ומיעוט האור ונעשה חלישות האור.

וכך גם יובב, חסד וכו'; ולכן לא יכולה להיות התכללות וכו'. לא כן שם מ"ה, בחינת הביטול, עולם התיקון: ריבוי כלים ומיעוט האור, ובעקבות זאת האור נחלש.

ולכן הגם שיש בו דין מ"מ אינו חזק כ"כ ויכול להיות התכללות כו'.

ולכן, אף שיש בו דין, בכל זאת אין הוא חזק כל כך, ויכולה להיות התכללות וכו'.

9 ונה"ב שרשה מתהו משא"כ נה"א היא מבחי' תקון. ולכן היא המבררת כו'. ונה"ב כד אתכפ"א היא הגבה למעלה כו'.

נפש הבהמית מושרשת בתוהו, ואילו נפש האלקית היא מבחינת תיקון; לכן היא המבררת וכו'. וכאשר נפש הבהמית נכפית, היא מתרוממת למעלה מאוד וכו'.

וזהו צעק לבם דקאי על נה"ב שהיא בחי' לב וצעקה היא העלאה ממטלמ"ע במאד.

וזהו "צעק לבם", המתייחס לנפש הבהמית, שהיא בחינת הלב; וצעקה היא עלייה מלמטה למעלה בעוצמה רבה.

10 וזו היא העלאה לבחי' המלי' ארוממך למעלה מעלה עד הכתר כי הכל נעשה ממותר מוחין בחי' שערות כו' כי לגבי א"ס ב"ה בעצמות אין לו שייכות וערך ויחוס עם בריאת העולמות.

וזו היא העלייה של בחינת מלכות — "ארוממך", למעלה מעלה, עד כתר. שהרי הכול נוצר מהמותרות של המוחין, מבחינת שערות וכו'; שכן לגבי אין סוף ברוך הוא, בעצמותו, אין לבריאה כל קשר, יחס או ערך אליו.

אלא ע"י שערות מותר מוחין הארה בעלמא שאינו נוגע לעצמותו כמו אם יחתוך השער לא יכאב כו' רק שמקבל יניקה דרך שיערה מצומצמת מאד ממותר מוחין כו'.

אלא באמצעות שערות, שהן מותרות המוחין — הארה בלבד, שאינה נוגעת בעצמותו; כשם שאם גוזרים את השערה, אין הדבר מכאיב וכו'. הבריאה מקבלת חיות באמצעות שיערה מצומצמת מאוד, ממותרות המוחין וכו'.

11 וכאשר ישים האדם אל לבו שאין זה רק הארה בעלמא להיות ממכ"ע וסוכ"ע אי לזאת תגדל הצעקה בלב כו'. וזהו בחי' רצוא בחי' הפתילה.

וכאשר אדם מפנים שלכל האור הממלא כל עלמין והאור הסובב כל עלמין אין אלא הארה בלבד, תגדל משום כך הצעקה שבלב וכו'. זוהי בחינת רצוא, בחינת הפתילה.

אך אם רץ לבך שוב לאחד המשכה מלמעלמ"ט בחי' חנוכה כי הפתילה היא כבה מהר וגם אינה מאירה כ"כ והיינו ע"י השמן.

אך "אם רץ לבך — שוב לאחד": המשכה מלמעלה למטה, בחינת חנוכה. שהרי הפתילה כבה במהרה, וגם אינה מאירה כל כך; והדבר נעשה באמצעות השמן.

12 וענין השמן הנה בכל הדברים יש שמן כו' כי יש חכמה דאצי' וחכמה דבריא כו'

וענין השמן: בכל הדברים יש שמן וכו', שכן יש חכמה של עולם האצילות וחכמה של עולם הבריאה וכו',

עד שנעשה חכמה דעשיה היא התורה שלפנינו המלוכשת בגשמיות ויש תורה דבריא שעי' אמרו קיים אאע"ה את התורה עד שלא ניתנה דהיינו קודם התלכשותה בעוה"ז הגשמי.

עד שהיא נעשית חכמת עולם העשיה, והיא התורה שלפנינו, המלוכשת בגשמיות. ויש תורה של עולם הבריאה, ועליה אמרו: "קיים אברהם אבינו את התורה עד שלא ניתנה" — כלומר, לפני שהתלכשה בעולם הגשמי הזה.

13 ולכן קיים מצות תפלין הגם שלא נכתב עדיין קדש לי כל בכור שלא היה יצי"מ כלל.

לכן קיים את מצוות תפלין, אף ש"קדש לי כל בכור" עדיין לא נכתב, משום שיציאת מצרים טרם התרחשה כלל.

וכן מילה קיים ג"כ קודם שמל א"ע בגשמיות כי ענין מילה היא הסרת הערלה שלא יהיה יניקת החיצונים וקיים אאע"ה מצוה זו למעלה שהסיר יניקת החיצוני

וכך גם לגבי מילה: הוא קיים אותה עוד לפני שמל את עצמו בגשמיות. משמעותה של מילה היא הסרת הערלה, כדי שלא תהיה יניקה לכוחות החיצוניים; ואברהם אבינו עליו השלום קיים מצווה זו למעלה, בכך שהסיר את יניקתם של הכוחות החיצוניים;

אך שלא היתה מצוה זו מלובשת בגשמיות מעשה המילה ממש וזהו עד שלא ניתנה ועיקר המשכת השמן הוא להיות המשכת ח"ע כי יש ח"ע וח"ת. חכמה תתאה שנלקחה מן המדות.

אלא שמצווה זו לא התלבשה בגשמיות, במעשה המילה עצמו. וזהו משמעות הביטוי "עד שלא ניתנה". ועיקר המשכת השמן הוא המשכת החכמה העליונה, שכן יש חכמה עליונה וחכמה תחתונה. החכמה התחתונה נלקחה מן המדות.

14 וח"ע למעלה מן המדות דו"ר רו"ד יראה תתאה מיחודא תתאה במל' משא"כ יראה עילאה בחכמה עלאה ושרשה מו"ס

והחכמה העילאה היא למעלה מהמדות. יראה ואהבה, אהבה ויראה (דחילו ורחימו, רחימו ודחילו): היראה התחתונה נובעת מהיחודא תתאה, במלכות; ואילו היראה העילאה היא בחכמה עילאה, ושרשה במו"ס,

שהיא מגבורה דעתיק שמשם נמשך השערות בבחי' י"ג ת"ד. אבל מקורם ושרשם הוא במו"ס ולא אבא דאצי'.

שהיא מגבורת דעתיק, שממנה נמשכות השערות בבחינת י"ג תיקוני דיקנא. אך מקורן ושרשן הוא במו"ס, ולא באבא שבאצילות.

15 והיינו בחי' חכמה שבכתר ע"פ קבלת מהרמ"ק וע"פ קבלת האריז"ל היא הגבה למעלה במל' דא"ס ומקור זה נמשך בתורה

וזהו בחינת החכמה שבכתר, לפי קבלת רבי משה קורדובירו; ולפי קבלת האריז"ל, היא גבוהה עוד יותר, במלכות דאין סוף. מקור זה נמשך בתורה

שלפנינו בגשמיות נתב"ס דייקא אשר אנכי מצוך הוא בהיום לעשותם דייקא משא"כ למעלה היא דרך השתלשלות מעילה לעלול בכמה רבבות מדרגות.

הנמצאת לפנינו בגשמיות, וניתנה בסיני דווקא: "אשר אנכי מצוך" הוא "היום לעשותם" דווקא. ואילו למעלה, הדבר נעשה בדרך השתלשלות, מעילה לעלול, דרך רבבות רבות של מדרגות.

וא"כ רחוקה היא מאד בחי' מל' מבחי' מו"ס חכמה שבכתר. אבל בעשיה גשמיות נמשך שלא כדרך ההשתלשלות:

אם כן, בחינת מלכות רחוקה מאוד מבחינת מוחא סתימאה, החכמה שבכתר. אבל בעשיה הגשמית נמשך הדבר שלא בדרך ההשתלשלות.

16 וזהו ענין נס דחנוכה שטמאו היונים כל השמנים כי הם מבחי' חכמה דקליפה. כי בכל נקי' רישא דדהבא ופרס ומדי' ב' זרועות כו' ולא נשאר אלא פך א' בחותמו של כה"ג.

וזהו ענין נס חנוכה: היונים טמאו את כל השמנים, כי הם מבחינת החכמה של הקליפה. בכל נקראת "ראש הזהב", ופרס ומדי' הן שתי הזרועות וכו'. ולא נותר אלא פך אחד, חתום בחותמו של הכהן הגדול.

חותם הוא יסוד וכה"ג הוא כהנא רבא רב חסד שהוא ב"ג ת"ד דיקנא דכהנא רבא.

החותם הוא יסוד; והכהן הגדול הוא "כהנא רבא", "רב חסד", הנמצא בשלושה עשר תיקוני הדיקנא, זקנו של הכהן הגדול.

וכהנא רבא המקור הוא מו"ס הנ"ל. וזהו ענין הוי' הוי' אל רחום וחנון כו' שלהיות אל רחום וחנון כו' ומקורו של כהנא רבא הוא מוחא סתימאה הנזכר לעיל. וזהו פירוש "הוי' הוי' אל רחום וחנון" וכו': כדי שיהיה "אל רחום וחנון" וכו',

שהן הי"ג ת"ד שראשיתם היא מבחי' אל צ"ל המשכה מבחי' הוי' הוי' ב' פיאות כו'. שהוא המקור הנמשך ממ"ס כו'.

שהן שלושה עשר תיקוני הדיקנא, שראשיתן בשם "אל", צריכה להיות המשכה מבחינת "הוי' הוי'", שתי הפאות וכו', שהיא המקור הנמשך ממוחא סתימאה וכו'.

17 והנה בתורה כתיב הוי' הוי' ופסיק טעמא בגווייהו. ובנביאים כתיב כי אתה נרי הוי' והוי' יגיה חשכי. והנה, בתורה נאמר "הוי', הוי'", וטעמי המקרא מפסיקים ביניהם. ובנביאים נאמר: "כי אתה נרי הוי', והוי' יגיה חשכי":

הוי' והוי' בתוס' וי"ו המחבר ואינו פסיק כו'. הענין הוא כי הנה כתיב חנון ורחום ה'.

"הוי' והוי'", בתוספת ו' החיבור, ואין ביניהם הפסק, וכו'. והענין הוא, שהרי נאמר "חנון ורחום ה'",

וכתיב ה' רחום וחנון. שיש ב' היות א' בז"א להיות עולמות הברואים כו'. והא' בא"א להיות חנון ורחום.

ונאמר "ה' רחום וחנון". יש שתי בחינות של הוי': האחת בז"א, כדי שיהיו עולמות של נבראים וכו'; והשנייה באריך אנפין, כדי שיהיו חנון ורחום.

18 והנה ה' רחום וחנון הוא בא"א המשכת הוי' דא"א ב' פאות כו'. להמשיך י"ג ת"ד בז"א

הנה, "הוי' רחום וחנון" הוא בבחינת אריך אנפין: המשכת הוי' של אריך אנפין, שתי הפאות וכו', כדי להמשיך את שלושה-עשר תיקוני הדיקנא בז"א;

אבל חנון ורחום ה' היינו המשכת חנון ורחום י"ג ת"ד בז"א להיות הז"א בשם הוי' כו'.

אבל "חנון ורחום הוי'" פירושו המשכת "חנון ורחום", שלושה-עשר תיקוני הדיקנא, בז"א, כדי שז"א יהיה בבחינת שם הוי' וכו'.

19 וזהו כי אתה נרי ה' היינו הוי' דז"א שהוא בבחי' השתלשלות מ"ג ת"ד והוא נגד דורות הראשונים שהיתה נשמתם בעצם במעלה עליונה.

וזהו [פירוש] "כי אתה נרי הוי'": כלומר, הוי' של ז"א, שהיא בבחינת השתלשלות מ"ג תיקוני דיקנא. הדבר מקביל לדורות הראשונים, שנשמותיהם היו בעצם במעלה עליונה.

משא"כ והוי' יגיה חשכי. חשכי עקבות משיחא נמשך משם הוי' דא"א שלא כדרך ההשתלשלות וצ"ל וי"ו החבור להמשיך ממקום עליון כזה.

אך אין הדבר כך ב"והוי' יגיה חשכי": "חשכי" — [זמן] עקבות משיחא — האור נמשך משם הוי' של אריך אנפין, שלא בדרך ההשתלשלות; ויש צורך בו' החיבור כדי להמשיך ממקום עליון כל כך.

20 והיינו ע"י צדקה וכמאמר רז"ל אין ישראל נגאלין אלא בצדקה. כי על צדקה נאמר זורע צדקות שהיא בבחי' זריעה

וזה נעשה באמצעות צדקה, כדברי חז"ל: "אין ישראל נגאלין אלא בצדקה". על הצדקה נאמר: "זורע צדקות", שכן היא בבחינת זריעה,

כמו הגרעין הנזרע בארץ שמצמיח הרבה מחמת כח הצומח אשר בארץ שהיא בהעלם ויש בו בחי' א"ס להצמיח עד אין קץ.

כמו זרע שנזרע בארץ ומצמיח הרבה, מכוח הצמיחה הטמון בארץ בהעלם, ויש בו בחינה של אין סוף, להצמיח בלי קץ.

כך הצדקה היא בבחי' זריעה שיש בה בחי' כח א"ס בהעלם שהוא מבחי' א"א סתימא דכל סתימין.

כך גם הצדקה היא בבחינת זריעה, שיש בה בהעלם בחינה של כוח אין סוף, שמקורה בבחינת אריך אנפין, "סתימא דכל סתימין" — הנסתר מכל הנסתרים.

21 ועייז מתרבה גלוי אור איס עצמו שהי בהעלם במי קודם שירד לימשך בייג תייד וזה היי גיכ בחנוכה שטמאו כל השמנים למטה

ובאמצעות זאת מתרבה גילוי אור אין סוף עצמו, שהיה בהעלם במוחא סתימאה לפני שירד להימשך בייג תיקוני דיקנא. וכך היה גם [כן] בחנוכה: הם טימאו את כל השמנים שלמטה,

ולא היה אפשר להמשיך כ"א עיי הפך של שמן שבחותמו של כה"ג כהנא רבא הנ"ל.

ולא היה אפשר להמשיך אלא באמצעות פך השמן שהיה חתום בחותמו של הכהן הגדול, "הכהן הגדול" שהוזכר לעיל.

וענין השמן הוא ההעלם שהרי השמן נבלע בפתילה. ומשם מאיר ביתר שאת כאשר השמן נמשך אחר הפתילה.

עניין השמן הוא העלם, שהרי השמן נבלע בפתילה; ומשם הוא מאיר בעוצמה רבה יותר, כאשר השמן נמשך אחר הפתילה.

22 והנה עיי בחי השמן והפתילה נעשה ב' גווי אור נהורא תכלא עיי הפתילה שהוא רק שיהא האור נאחז אבל אינו מאיר כ"כ אלא עיי השמן שהוא המאיר אור צח ובהיר.

והנה, באמצעות בחינת השמן והפתילה נוצרים שני גוונים של אור: האור הכחול (נהורא תכלא) נוצר באמצעות הפתילה, שתפקידה רק לאפשר לאור להיאחז, אך היא אינה מאירה כל כך; האור מאיר בעוצמה רק באמצעות השמן, המאיר באור צח ובהיר.

נהורא חירא דהיינו שיהא בגלוי לנוכח כאילו רואה ולא בדמיונות במחשבה לבדה שנקי העלם ולא גלוי כדמותנו כו'.

האור הלבן (נהורא חירא), כלומר, שהדבר יהיה גלוי ונוכח, כאילו רואים אותו, ולא רק בדמיונות שבמחשבה, הנקראים העלם ולא גילוי — "כדמותנו" וכו'.

23 וענין ב' נהורין נהורא תכלא ונהורא חירא הן ב"פ רחימו שבאמצע ב"פ דחילו כי יו"ד דחילו וה"א רחימו והוי"ו רחימו והי' דחילו.

ושני האורות, האור התכלת והאור הלבן, הם שתי [הופעות של] "אהבה" באמצע שתי [הופעות של] "יראה": שהיו"ד היא יראה, הה"א היא אהבה, הוי"ו היא אהבה והה"א [האחרונה] היא יראה.

והענין כי יש יראה עילאה בחכמה בחי' בטול ממש. משא"כ יראה תתאה בחי' פחד במלכות שלא למרוד במלך זעות מחיל כסא.

והענין הוא שיש יראה עילאה בחכמה, בחינת ביטול ממש. לא כן יראה תתאה, שהיא בחינת פחד במלכות: שלא למרוד במלך, רעד מפחד הכיסא.

24 וכולם משמיעים ביראה ופחד כו'. והיא פחד מבחי' חיצונית. אבל יראה עלאה היא בחי' בטול ממש מאחר שאין עוד מלבדו.

וכולם מכריזים ביראה ובפחד כו'. זהו פחד שמקורו בחיצוניות. אבל היראה העליונה היא ביטול ממש, שהרי אין עוד מלבדו.

והוא ענין תפלת י"ח כריעות והשתחוואות המשכת הבטול. ושני פעמים רחימו היינו ה' עלאה בינה היא אהבה בתענוגים

וזהו ענינן של הכריעות והשתחוואות בתפילת שמונה עשרה: המשכת הביטול. ושתי הפעמים שבהן נזכרת אהבה הן: הה"א העליונה, בינה, שהיא "אהבה בתענוגים",

והיא אהבה הבאה מלמעלה ורחימו בוי"ו הוא ז"א אהבה שע"י ההתכוננות נפש המשכלת ממטה למעלה וזהו ואהבת ב"פ אור כו' וד"ל:

והיא אהבה הבאה מלמעלה; ואילו האהבה שבו"ו היא ז"א, אהבה הנולדת מתוך התכוננות הנפש המשכלת, מלמטה למעלה. וזהו ש"ואהבת" היא פעמים "אור" וכו', וד"ל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/13

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק